

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἐξάμηνος > 4,50

Ἐξάμηνος > 5,50

Τρίμηνος > 2,50

Τρίμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθῆναις, 10 Δεκεμβρίου 1916

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 2

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τὸ σκαφίδι εἶχε μέσα πέντε ἀνθρώπους καὶ ἓνα σκύλο· ἀλλὰ τὸ ἀερόστατο δὲν ἔριξε στὴν ἄμμο παρὰ μόνο τέσσαρες.

Τὸν ἐπιβάτη ποῦ ἔλειπε, θὰ τὸν συνειρῇ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο

κύμα ποῦ εἶχε κυττήσῃ τὸ

δίκτυ καὶ γι' αὐτὸ βέβαια τὸ

ἀερόστατο μπόρεσε νὰ ξανα-

σηκωθῇ γιὰ τελευταία φορὰ

καὶ σὲ λίγο νὰ προσγειωθῇ.

Μόλις οἱ τέσσαρες ναυα-

γοὶ—μποροῦμε νὰ τοὺς πω-

με ἔτσι,—ἐπάτησαν τὸ πόδι

τοὺς στὸ ἔδαφος, ὅλοι μαζί,

συλλογισθέντες τὴν ἀπόντα,

ἐφώναξαν·

—Θὰ προσπαθῇ νὰ βγῇ

κολυμπώντας. Νὰ τὸν σώ-

σουμε! νὰ τὸν σώσουμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐνα ἐπεισόδιο τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολέμου.—Ὁ μηχανικός

Κύρος Σμιθ.—Ὁ Γεδεὼν

Σπίλεττ.—Ὁ μαῦρος Νάβ.

—Ὁ θαλασσινὸς Πέγκροφ.—

Ὁ μικρὸς Χόμπερτ.—Ἀνα-

χώρησις μὲ τὴν θύελλα.

Δὲν ἦταν οὔτε ἀεροπόροι

ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε φίλοι

τῶν ἐναερίων ἐκδρομῶν, οἱ

ἄνθρωποι ποῦ ἔπεσαν εἰς τὴν

ἀκτὴ ἐκεῖνη. Ἦταν αἰχμάλωτοι

πολέμου, ποῦ ἡ τόλμη

τοὺς εἶχε σπρώξῃ νὰ δραπετεύ-

σουν μὲ τέτοιον τρόπο. Ἐκα-

τὸ φορὲς τὸ χιτισμένο τοὺς ἀερί-

στατο ἐπῆγε νὰ τοὺς πετάξῃ

στὴν ἄβυσσο. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς

τοὺς ἐφύλαξε καὶ τὴν 20

Μαρτίου, ἀφοῦ ἔφυγαν ἀπὸ

τὴν Ρισμόνδη, ποῦ τὴν πο-

λιορκοῦσαν τὰ στρατεύματα

τοῦ Ὀδυσσεὺς Γκράντ, βρέθηκαν ἐπὶ χιλιάδες μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα αὐτῆς Βιργίνιας, τὸ κυριώτερο προπύργιον τῶν Ἀνθενωτικῶν, κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγεινε ἡ δραπέτευσις τῶν αἰχμαλώτων, ποῦ κατέληξε ὅπως εἶδαμε στὸ προηγούμενον κεφάλαιο.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1865, σὲ μιὰ ἀπόπειρα ποῦ ἔκαμε ὁ στρατηγὸς Γκράντ γιὰ νὰ κυριεύσῃ τὴ Ρισμόνδη, πολλοὶ

ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του ἔπεσαν στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκρατῆθησαν εἰς τὴν πόλιν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρὸ διακεκριμένους ἀνῆκε στὸ ὁμοσπονδιακὸ Ἐπιτελεῖο καὶ ὠνομάζετο Κύρος Σμιθ.

Ὁ Κύρος Σμιθ, ἀπὸ τῆς Μασσαχουσέτης, ἦταν μηχανικός, ἐπιστήμων πρώτης τάξεως, καὶ ἡ Κυβέρνησις, τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴν διεύθυνσιν τῶν σιδηροδρόμων. Γνήσιος Βορειοαμερικανὸς, ἰσχνὸς, κοκκα-

λιάρης, σκληραγωγημένος,

καμμιά σαρανταπενταριά χρό-

νῶν, μὲ πολλὰς ἄσπρες τρί-

χες στὰ κομμένα σύρριζα μαλ-

λιά καὶ εἰς τὸ πυκνὸ τοῦ μου-

στάκι, εἶχεν ἓν ἀπὸ τὰ ὠ-

ραῖα ἐκεῖνα «νομισματικά»

κεφάλια, ποῦ φαίνονται κα-

μωμένα ἐπίτηδες γιὰ μὲν

τά λ λ ι ε ς. Ὅπως μερικοὶ

στρατηγοὶ ἀρχίζουν τὸ στά-

διὸ τοὺς ἀπὸ ἀπλοῦ στρατιώ-

τες, ἔτσι καὶ ὁ Κύρος Σμιθ

ἔγεινε μηχανικὸς ἀπὸ ἀπλοῦς

ἐργάτης. Ἦταν γι' αὐτὸ δε-

ξιὸς, ἐπιτήδειος καὶ χειροδύ-

ναμος. Ἀνθρωπος τῆς πρά-

ξεως καὶ τῆς θεωρίας, ἐνερ-

γοῦσε χωρὶς προσπάθεια, μὲ

τὴν ὥθησιν μόνο μιᾶς μεγάλης

ζωϊκῆς δυνάμεως καὶ εἶχε

τὴν ἀντοχὴν ἐκεῖνη ποῦ ἀψη-

φᾶ κάθε κακοτυχία.

Συγχρόνως, ὁ Κύρος Σμιθ

ἦταν αὐτὴ ἡ ἀνδρεία πρωτο-

ποποιημένη. Εἶχε λάβῃ μέ-

ρος ἔς ὅλες τῆς μάχης τοῦ

πολέμου ἐκεῖνου. Ὑπὸ τῶν

Ὀδυσσεῶν Γκράντ, μαζί μὲ

τοὺς ἐθελοντὰς τοῦ Ἰκλινουᾶ,

ἐδείχθηκε ἀξιὸς στρατιώτης

τοῦ στρατηγοῦ ἐκεῖνου ποῦ

ἔλεγε: «Δὲν μετρῶ ποτὲ

τοὺς νεκροὺς μου!» Χίλιες

φορὲς ἐκινδύνευσε γὰρ πάμ-

αὐτοὺς ποῦ ὁ τρομερὸς Γκράντ

δὲν τοὺς μετροῦσε παντοῦ

«Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἦταν ψηλὸς ἄνδρας ὡς 40 χρονῶν.» (Σελ. 14, στ. α').

ὅμως ἡ τύχη τὸν ἐδοξίθησε, ὥς τῇ στιγμήν ποῦ ἐπληρώθη κ' αἰχμαλωτίσθη στὴ μάχη τῆς Ρισμόνδης.

Μαζὶ μὲ τὸν Κύρο Σμιθ, τὴν ἴδια ἡμέρα, κ' ἐν ἄλλο σημαντικῷ πρόσωπο ἐπερθε σὰ χερία τῶν Ἀνθενωτικῶν. Ἦταν ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ρεπέρτερ τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης», ἐπιφορτισμένος νὰ παρακολουθῇ τῆς περιπέτειας τοῦ πολέμου μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Βορρά.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἦταν ἀπὸ τῆς ῥάτσας τῶν ἀγγλοαμερικανῶν ἐκείνων δημοσιογράφων, τῶν Στάνλεϋ καὶ τῶν ἄλλων, ποῦ ἀψηροῦν τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐπιτύχουν μίαν ἀκριβῆ εἰδησι καὶ νὰ τὴν μεταδώσουν τὸ γρηγορώτερον στὴν ἐφημερίδα τους. Μεγάλῃς ἀξίας ἄνθρωπος, δραστήριος, τολμηρὸς, γεμάτος ἰδέες, κοσμογυρισμένος, στρατιώτης καὶ καλλιτέχνης, ἀπορασιπτικὸς, μὴ λογαριάζων οὔτε κόπο, οὔτε κίνδυνον, ὅσakis ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ κάτι τί, πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό του κ' ἔπειτα γιὰ τὴν ἐφημερίδα του, ἀληθινὸς ἥρως τῆς περιεργείας, τῆς πληροφορίας, τοῦ ἀγνώστου, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀτρόμητους ἐκείνους ρεπέρτερ ποῦ γράφουν μέσα στῆς σφαῖρες καὶ στῆς ἐβίδες.

Κι' αὐτὸς ἐπίσης εἶχε λάβῃ μέρος 'ς ὅλες τῆς μάχες, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ ἓνα του χέρι, μὲ τὸ σημειωματάρει καὶ τὸ μολύβι στὸ ἄλλο. «Ἀμα τελείωνε ἡ μάχη, ἔτρεχε ἀμέσως στὸ τηλεγραφεῖο. Καὶ τὸ «χιοῦμορ» δὲν τοῦ ἔλειπε ποτέ. Ἐξάφνα, μετὰ τὴ μάχη τοῦ Μαυροπόταμου, θέλων μὲ κάθε θυσία νὰ κρατήσῃ τὴ θέσι του στὴ θυρίδα τοῦ τηλεγραφείου, γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ πρῶτος στὴν ἐφημερίδα του τὰ ποτελέσματα, τηλεγράφοῦσε δύο ὥρες τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Αὐτὸ ἐστοίχισε δύο χιλιάδες δολλάρια στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης», ἀλλὰ ἦταν κ' ἡ πρώτη ἐφημερίδα ποῦ ἐδημοσίευσεν τὴν εἰδησι.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἦταν ψηλὸς ἄνδρας, ὥς σαράντα χρονῶν. Ἐανθὲς, κοκκινωπὸς φαβορίτες ἐπαισιῶναν τὸ πρόσωπό του. Τὸ βλέμμα του, ζωηρὸ καὶ γοργό, μαρτυροῦσε τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἦταν συνειθισμένος νὰ παίρνῃ ἀμέσως ὅλες τῆς λεπτομέρειες ἐνὸς ὀρίζοντος. Γερός, καλοδεμένος, εἶχε βράχ' 'ς ὅλα τὰ κλίματα, ὅπως βάζεται τὸ πυρωμένο ἀτσάλι μέσα στὸ κρύο νερό.

Δέκα χρόνια τώρα ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἦταν ὁ ἐπίσημος ρεπέρτερ τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης», ποῦ τὸν ἐπλούτιζε μὲ τῆς εἰδήσεις του καὶ μὲ τὰ σχέδιά του, γιὰτὶ ἐξωγράφισε κίβλα. Τῇ στιγμῇ ἔξαφνα ποῦ πιάσθηκ' αἰχμάλωτος, κατεγίνετο νὰ κἀνῃ τὴν περιγραφή τῆς μάχης καὶ τὴν εἰκόνα τῆς.

Τὰ τελευταῖα του λόγια, στὸ σημειωματάρει του, ἦταν αὐτά: «Ἐνας σχηματισμὸς μὲ σκοπεύει καί...» Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς δὲν τὸν ἐπέτυχε γιὰτὶ, κατὰ τὴν παντοεινὴ συνθήκάν του, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ τὰ κατέφερε καὶ 'ς αὐτὴ τὴν περίπτωση, χωρὶς γρατουνιά...

Ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ποῦ δὲν ἐγνωρίζοντο παρὰ μόνον ἐκ φήμης, ὠδηγήθηκαν μαζὶ στὴ Ρισμόνδη. Ὁ μηχανικὸς γιαιτρεῦθηκε γρήγορα ἀπὸ τὴν πληγὴν του καὶ κατὰ τὴν ἀνάγκην ἔκαμε τὴν γνωριμία τοῦ ρεπέρτερ. Ἀμέσως ἐξετίμησαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κ' ἐδέχθησαν μὲ φιλικὰ στενὰ. Ἀπὸ τότε ἔκριναν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς κοινῆς τους ζωῆς: νὰ φύγουν, νὰ δραπετεύσουν, νὰ ἐνωθῶν μὲ τὸν στρατὸ τοῦ Γκράντ καὶ νὰ πολεμήσουν πάλι γιὰ τὴν Ἐνωσι.

Οἱ δύο Ἀμερικανοὶ ἦταν λοιπὸν ἀποφασισμένοι νὰ δράξουν τὴν πρώτην ἐυκαιρία. Ἀλλὰ μολοντί τοὺς εἶχαν ἀφίση ἐλευθερίας στὴν πόλιν, ἡ Ρισμόνδη ἐφρουρεῖτο τόσο ἀστυρά, ὥστε ἡ φυγὴ ἐπρεπε νὰ θεωρῆται κατὰ ἀδύνατον.

Ἐντωμεταξύ, ὁ Κύρος Σμιθ ξαναβρῆκε ἕναν ὑπηρέτη, ποῦ τοῦ ἦταν ἀρρωστωμένος σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατον. Ὁ ἀτρόμητος αὐτὸς ἦταν ἕνας μαῦρος, γεννημένος στὰ κτήματα τοῦ μηχανικοῦ, ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα σκλάβου, ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα σκλάβου, ποῦ πρὸς πολλοῦ ὅμως ὁ Κύρος Σμιθ τοὺς εἶχε ἀπελευθερώσει. Ὁ σκλάβος, κ' ἀφοῦ ἔγεινε ἐλεύθερος, δὲν θέλησε νὰποχωρισθῇ τὸν κύριόν του, ποῦ τὸν ἀγαποῦσε. Ἦταν ὡς τριάντα χρονῶν νέος, δυνατός, εὐκίνητος, ἐπιδέξιος, ἔξυπνος, ἥμερος, κάποτε ἀφελὴς καὶ πάντα γελαστός, ὀλοπρόθυμος καὶ ἀγαθός. Τὸνομά του ἦταν Νάβουχοδονόσορ, ἀλλὰ τὸν ἐφώναζαν μὲ τὸ χαϊδευτικὸ Νάβ.

«Ἀμα ὁ Νάβ ἔμαθε, ὅτι ὁ κύριός του αἰχμαλωτίσθηκε, ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὴν Μασσαχουσέτη, ἔφρασε ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ρισμόνδη καὶ μὲ χίλιες πονηριές, ὅπου ἐκινδύνευσε κ' ἡ ζωὴ του, κατέφερε νὰ μῇ στὴν πολιορκημένην πόλιν. Ἡ εὐχάριστη τοῦ Κύρου Σμιθ, ὅταν εἶδε τὸν ὑπηρέτην του, κ' ἡ χαρὰ τοῦ Νάβ, ὅταν ξαναβρῆκε τὸν κύριόν του, εἶνε πράγματα ποῦ δὲν περιγράφονται.

Ἀλλ' ἂν ὁ Νάβ μπόρεσε νὰ μῇ στὴ Ρισμόνδη, δὲν ἦταν τὸ ἴδιο εὐκόλο καὶ νὰ βγῇ, γιὰτὶ ἐπιτηροῦσαν ἄγρυπνα τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐχρειάζετο λοιπὸν μιά ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν δραπετεύσι μὲ κάποιαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, καὶ τέτοια εὐκαιρία οὔτε παρουσάζετο, οὔτε μποροῦσαν νὰ τὴν προκαλέσουν.

Ἐν τούτῳ ὁ Γκράντ ἐξακολουθοῦσε τῆς πολεμικῆς του ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ νίκη τοῦ Πέτερσμπουργ τοῦ εἶχε στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Τὰ στρατεύματά του, ἐνωμένα μὲ τὰ

στρατεύματα τοῦ Μποϋτλερ, μπροστὰ στὴ Ρισμόνδη, δὲν ἔκαναν τίποτα σπουδαῖο καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι θὰ ἐλευθερώοντο γρήγορα. Ὁ ρεπέρτερ, ποῦ ἡ αἰχμαλωσία του τὸν ἐμπόδιζε νὰ στέλνῃ εἰδήσεις στὴν ἐφημερίδα του, δὲν μποροῦσε πιά νὰ βαστάξῃ. Μιά ἰδέα εἶχε μόνον: νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη μὲ κάθε θυσία. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸ ἐδοκίμασε κ' ἐπιστοχώρησε μπροστὰ 'ς ἐμπόδια ἀνυπερέβλητα.

Ἡ πολιορκία ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦσε κ' ἂν οἱ αἰχμάλωτοι ἐδιέζοντο νὰ δραπετεύσουν, γιὰ νὰ ἐνωθῶν μὲ τὸν στρατὸ τοῦ Γκράντ, πολλοὶ κ' ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους δὲν ἐδιέζοντο λιγώτερον νὰ φύγουν, γιὰ νὰ νάνταμώσουν τὰ δικά τους στρατεύματα. Ἀνάμεσα 'ς αὐτοὺς ἦταν καὶ κάποιος Ἰωνάθαν Φόρστερ, ἀνθενωτικὸς φανατικώτατος. Ὁ διοικητὴς τῆς Ρισμόνδης πρὸ πολλοῦ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν στρατηγὸν Λέε' καὶ ὅμως ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τοῦ γινῇ τὴν κατάστασι τῆς πόλεως, γιὰ νὰ σπεύσῃ νὰ στείλῃ βοήθειαν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ἰωνάθαν Φόρστερ συνέλαβε τότε τὸ σχέδιον νὰ φύγῃ μὲ ἀερόστατο, γιὰ νὰ διασχίσῃ τὰ πολιορκητικὰ στρατεύματα καὶ νὰ φθάσῃ στὸ στρατόπεδον τῶν Ἀνθενωτικῶν.

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδείαν. Κατεσκευάσαν γρήγορα ἓν ἀερόστατον καὶ τὸ ἔθεσαν στὴ διάθεσιν τοῦ Φόρστερ, ποῦ θὰ ἔφευγε μαζὶ μὲ ἄλλους πέντε.

Ἦταν ἐξωδιασμένοι μὲ ὅπλα, γιὰ τὴν περίστασι ποῦ θαναγκάζοντο ἀμυνθῶν, ἂν ἐπεφταν 'ς ἐχθρὸν ἐδαφός, καὶ μὲ τρόφιμα, γιὰ τὴν περίστασι ποῦ τὸ ἐναέριο ταξιδί τοὺς θὰ βαστοῦσε πολὺ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἀερόστατου εἶχεν ὁρισθῇ γιὰ τῆς 18 Μαρτίου. Θὰ ἐγίνετο νύκτα καί, μὲ μέτριο ἄνεμον βορειοδυτικόν, οἱ ἀερόποροι λογαρίαζαν νὰ φθάσουν σὲ λίγες ὥρες στὸ στρατόπεδον τοῦ Λέε. Ἀλλὰ ὁ βορειοδυτικὸς ἐκεῖνος ἄνεμος δὲν ἦταν καθόλου ἀπλῆ αὔρα. Ἀπὸ τῆς 18, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στὴ θύελλα. Σὲ λίγο ἡ θύελλα δυνάμωσε τόσο, ὥστε τὸν ὑπηρέτην του, κ' ἡ χαρὰ τοῦ Νάβ, ὅταν ξαναβρῆκε τὸν κύριόν του, εἶνε πράγματα ποῦ δὲν περιγράφονται.

Ἀλλ' ἂν ὁ Νάβ μπόρεσε νὰ μῇ στὴ Ρισμόνδη, δὲν ἦταν τὸ ἴδιο εὐκόλο καὶ νὰ βγῇ, γιὰτὶ ἐπιτηροῦσαν ἄγρυπνα τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐχρειάζετο λοιπὸν μιά ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν δραπετεύσι μὲ κάποιαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, καὶ τέτοια εὐκαιρία οὔτε παρουσάζετο, οὔτε μποροῦσαν νὰ τὴν προκαλέσουν.

Ἐν τούτῳ ὁ Γκράντ ἐξακολουθοῦσε τῆς πολεμικῆς του ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ νίκη τοῦ Πέτερσμπουργ τοῦ εἶχε στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Τὰ στρατεύματά του, ἐνωμένα μὲ τὰ

στρατεύματα τοῦ Μποϋτλερ, μπροστὰ στὴ Ρισμόνδη, δὲν ἔκαναν τίποτα σπουδαῖο καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι θὰ ἐλευθερώοντο γρήγορα. Ὁ ρεπέρτερ, ποῦ ἡ αἰχμαλωσία του τὸν ἐμπόδιζε νὰ στέλνῃ εἰδήσεις στὴν ἐφημερίδα του, δὲν μποροῦσε πιά νὰ βαστάξῃ. Μιά ἰδέα εἶχε μόνον: νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη μὲ κάθε θυσία. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸ ἐδοκίμασε κ' ἐπιστοχώρησε μπροστὰ 'ς ἐμπόδια ἀνυπερέβλητα.

Ἡ πολιορκία ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦσε κ' ἂν οἱ αἰχμάλωτοι ἐδιέζοντο νὰ δραπετεύσουν, γιὰ νὰ ἐνωθῶν μὲ τὸν στρατὸ τοῦ Γκράντ, πολλοὶ κ' ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους δὲν ἐδιέζοντο λιγώτερον νὰ φύγουν, γιὰ νὰ νάνταμώσουν τὰ δικά τους στρατεύματα. Ἀνάμεσα 'ς αὐτοὺς ἦταν καὶ κάποιος Ἰωνάθαν Φόρστερ, ἀνθενωτικὸς φανατικώτατος. Ὁ διοικητὴς τῆς Ρισμόνδης πρὸ πολλοῦ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν στρατηγὸν Λέε' καὶ ὅμως ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τοῦ γινῇ τὴν κατάστασι τῆς πόλεως, γιὰ νὰ σπεύσῃ νὰ στείλῃ βοήθειαν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ἰωνάθαν Φόρστερ συνέλαβε τότε τὸ σχέδιον νὰ φύγῃ μὲ ἀερόστατο, γιὰ νὰ διασχίσῃ τὰ πολιορκητικὰ στρατεύματα καὶ νὰ φθάσῃ στὸ στρατόπεδον τῶν Ἀνθενωτικῶν.

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδείαν. Κατεσκευάσαν γρήγορα ἓν ἀερόστατον καὶ τὸ ἔθεσαν στὴ διάθεσιν τοῦ Φόρστερ, ποῦ θὰ ἔφευγε μαζὶ μὲ ἄλλους πέντε.

Ἦταν ἐξωδιασμένοι μὲ ὅπλα, γιὰ τὴν περίστασι ποῦ θαναγκάζοντο ἀμυνθῶν, ἂν ἐπεφταν 'ς ἐχθρὸν ἐδαφός, καὶ μὲ τρόφιμα, γιὰ τὴν περίστασι ποῦ τὸ ἐναέριο ταξιδί τοὺς θὰ βαστοῦσε πολὺ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἀερόστατου εἶχεν ὁρισθῇ γιὰ τῆς 18 Μαρτίου. Θὰ ἐγίνετο νύκτα καί, μὲ μέτριο ἄνεμον βορειοδυτικόν, οἱ ἀερόποροι λογαρίαζαν νὰ φθάσουν σὲ λίγες ὥρες στὸ στρατόπεδον τοῦ Λέε. Ἀλλὰ ὁ βορειοδυτικὸς ἐκεῖνος ἄνεμος δὲν ἦταν καθόλου ἀπλῆ αὔρα. Ἀπὸ τῆς 18, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στὴ θύελλα. Σὲ λίγο ἡ θύελλα δυνάμωσε τόσο, ὥστε τὸν ὑπηρέτην του, κ' ἡ χαρὰ τοῦ Νάβ, ὅταν ξαναβρῆκε τὸν κύριόν του, εἶνε πράγματα ποῦ δὲν περιγράφονται.

Ἀλλ' ἂν ὁ Νάβ μπόρεσε νὰ μῇ στὴ Ρισμόνδη, δὲν ἦταν τὸ ἴδιο εὐκόλο καὶ νὰ βγῇ, γιὰτὶ ἐπιτηροῦσαν ἄγρυπνα τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐχρειάζετο λοιπὸν μιά ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν δραπετεύσι μὲ κάποιαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, καὶ τέτοια εὐκαιρία οὔτε παρουσάζετο, οὔτε μποροῦσαν νὰ τὴν προκαλέσουν.

Ἐν τούτῳ ὁ Γκράντ ἐξακολουθοῦσε τῆς πολεμικῆς του ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ νίκη τοῦ Πέτερσμπουργ τοῦ εἶχε στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Τὰ στρατεύματά του, ἐνωμένα μὲ τὰ

στρατεύματα τοῦ Μποϋτλερ, μπροστὰ στὴ Ρισμόνδη, δὲν ἔκαναν τίποτα σπουδαῖο καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι θὰ ἐλευθερώοντο γρήγορα. Ὁ ρεπέρτερ, ποῦ ἡ αἰχμαλωσία του τὸν ἐμπόδιζε νὰ στέλνῃ εἰδήσεις στὴν ἐφημερίδα του, δὲν μποροῦσε πιά νὰ βαστάξῃ. Μιά ἰδέα εἶχε μόνον: νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη μὲ κάθε θυσία. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸ ἐδοκίμασε κ' ἐπιστοχώρησε μπροστὰ 'ς ἐμπόδια ἀνυπερέβλητα.

Ἡ πολιορκία ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦσε κ' ἂν οἱ αἰχμάλωτοι ἐδιέζοντο νὰ δραπετεύσουν, γιὰ νὰ ἐνωθῶν μὲ τὸν στρατὸ τοῦ Γκράντ, πολλοὶ κ' ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους δὲν ἐδιέζοντο λιγώτερον νὰ φύγουν, γιὰ νὰ νάνταμώσουν τὰ δικά τους στρατεύματα. Ἀνάμεσα 'ς αὐτοὺς ἦταν καὶ κάποιος Ἰωνάθαν Φόρστερ, ἀνθενωτικὸς φανατικώτατος. Ὁ διοικητὴς τῆς Ρισμόνδης πρὸ πολλοῦ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν στρατηγὸν Λέε' καὶ ὅμως ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τοῦ γινῇ τὴν κατάστασι τῆς πόλεως, γιὰ νὰ σπεύσῃ νὰ στείλῃ βοήθειαν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ἰωνάθαν Φόρστερ συνέλαβε τότε τὸ σχέδιον νὰ φύγῃ μὲ ἀερόστατο, γιὰ νὰ διασχίσῃ τὰ πολιορκητικὰ στρατεύματα καὶ νὰ φθάσῃ στὸ στρατόπεδον τῶν Ἀνθενωτικῶν.

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδείαν. Κατεσκευάσαν γρήγορα ἓν ἀερόστατον καὶ τὸ ἔθεσαν στὴ διάθεσιν τοῦ Φόρστερ, ποῦ θὰ ἔφευγε μαζὶ μὲ ἄλλους πέντε.

γουν μὲ ἀερόστατο. Θὰ ἦταν παρὰφρόσυνη!

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμιθ ἐσταματήθη 'ς ἓνα δρόμον τῆς Ρισμόνδης, ὅπου κάποιον ποῦ δὲν τὸν ἐγνώριζε. Ἦταν ἕνας ναύτης, ὀνομαζόμενος Πέγκροφ, τριανταπέντε ὡς σαράντα χρονῶν, μελαψός, ἡλιοκαμμένος, εὐρωττός, μὲ ζωηρὰ, ἀεικίνητα μάτια, ἀλλὰ μὲ ρυτιογνομία ἀγαθὴ. Ὁ Πέγκροφ αὐτὸς ἦταν Ἀμερικανὸς τοῦ Βορρά, ποῦ εἶχε διασχίσῃ ὅλες τῆς θάλασσας τοῦ κόσμου καὶ ποῦ εἶδε κ' ἔπαθε πολλά. Περιττὸ νὰ προσθέσωμε, ὅτι ἦταν τολμηρὸς ἄνθρωπος, ἄρτος, ἔτοιμος γιὰ ὅλα καὶ μὴ ἐκπληττόμενος ἀπὸ τίποτε.

Ὁ Πέγκροφ, στὴν ἀρχὴ ἐκείνου τοῦ χρόνου, εἶχε πάχ' ἡ δουλειὰς του στὴ Ρισμόνδη, μ' ἓνα παιδί δεκαπέντε χρονῶν, τὸν Χάρμπερτ Μπράουν, ἀπὸ τῆς Νέα-Γερσέη, γιὸς τοῦ πλοιαρχοῦ του, ὀρφανόν, ποῦ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν πρὶν πολιορκηθῇ κ' εὐρέθη κλεισμένος, μὲ μιά κ' αὐτὸς ἐπιθυμία: Νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπο. Ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὸν μηχανικὸν Κύρο Σμιθ κ' ἔξευρε μὲ τί ἀνυπομονησίαν ζητοῦσε κ' αὐτὸς τὴν εὐκαιρίαν νὰ δραπετεύσῃ. Δὲν ἐδίστασε λοιπὸν τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ τὸν πλησιάσῃ καί, χωρὶς ἄλλο προοίμιον, νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Κύριε Σμιθ, βραβεύηκατε τὴ Ρισμόνδη;

Ὁ μηχανικὸς ἐκύτταξε στὰ μάτια τὸν ἄνθρωπον ποῦ τοῦ μίλοῦσε ἔτσι. Ὁ Πέγκροφ ἐπρόσθεσε σιγώτερα:

— Κύριε Σμιθ, θέλετε νὰ φύγετε;

— Πότε; ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ μηχανικὸς.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τοῦ ξέφυγε, γιὰτὶ δὲν εἶχεν ἐξετάσῃ ἀκόμη καλὰ τὸν ἄνθρωπον ποῦ τοῦ μίλοῦσε.

Ἀλλ' ἀφοῦ τὸν παρετήρησε μὲ τὰ διαπερατικὰ του μάτια καὶ εἶδε τὴν φυσιογνωμίαν του, δὲν τοῦ ἔμεινε ἀμυθία ὅτι εἶχε μπροστὰ του ἓνα τίμιον ἄνθρωπον.

— Ποιὸς εἶσθε; τὸν ρώτησε.

Ὁ Πέγκροφ τοῦ εἶπε ποιὸς εἶνε.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ.

Καὶ μὲ τί μέσο μοῦ προτείνετε νὰ φύγω;

— Μ' ἐκεῖνο τὸ μπαλλόνι, ποῦ τῶν χρόνων ἐκεῖ χωρὶς νὰ κἀνῃ τίποτα καὶ ποῦ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει 'ς ἐπίτηδες γιὰ μᾶς!

Ὁ θαλασσινὸς δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσιν του. Ὁ μηχανικὸς κατὰλαβε ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν. Καὶ πιάσαν τὸν Πέγκροφ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ἐτράβηξε στὸ σπῆνι του.

Ἐκεῖ ὁ ναύτης τοῦ ἐφάνερωσε τὸ σχέδιόν του, ἀπλούστατον μὰ τὴν ἀλήθειαν: Δὲν ἐπρόκειτο νὰ κινδυνεύσουν τίποτε ἄλλο... ἀπὸ τὴ ζωὴ τους. Ἡ θύελλα φυσοῦσε μ' ὅλη τῆς τὴ λύσσα,

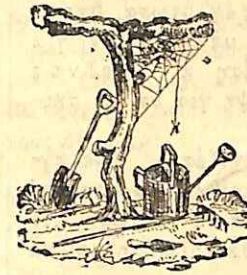
ἀλλὰ ἕνας μηχανικὸς τολμηρὸς κ' ἐπιδέξιος, σὰν τὸ Κύρο Σμιθ, μποροῦσε νὰ ὀδηγήσῃ ἐν ἀερόστατο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΜΕΛΕΙΑ Ἡ ΑΤΑΞΙΑ;

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ μεσημέρι περασμένον καὶ στὸ σπῆνι περιμένουν νὰ σχολάσῃ ὁ μικρὸς Τάκης, γιὰ νὰ καθίσουν στὸ τραπέζιν. Ἀλλὰ ὁ Τάκης ἀργεῖ. Ἡ ὥρα μισή... μιά παρὰ τέταρτον...

μιά, κ' ἐκεῖνος ἀκόμη. Δὲν μποροῦν πιά νὰ τὸν περιμένουν καὶ κάθονται.

— Πάλι τιμωρία θὰ εἶνε ὁ κατεργάρις! λέγει στὸ τραπέζιν ἡ ἀδελφὴ του.

— Μὰ βέβαια, προσθέτει ἡ μητέρα του 'ς τὸ ἀπόγευμα, ἀντὶ νὰ μελετήσῃ, ὅλο ἔπαυσε.

— Χμ! κάνει ὁ πατέρας, καταπίνοντας μὲ φούρκα τὴν σούπα του 'ν εἶνε καὶ σήμερον τιμωρημένος στὸ σχολεῖο, θὰ τὸν τιμωρήσω κ' ἐγώ. Ὡς τὴν μιά τὸν κράτησε ὁ δάσκαλος; ὡς τῆς δύο θὰ τὸν ἀφίσω ἐγὼ νηστικόν.

Τῇ στιγμῇ ποῦ τάλεγε αὐτὰ ὁ πατέρας, νὰ κ' ἀκούεσαι τὸ κουνδούνι τῆς πόρτας. Εἶνε ὁ Τάκης. Πετᾷ τὰ βιβλία του καὶ τὸ καπέλλο του στὸ διάδρομον καὶ μπαίνει στὴν τραπεζαρία κατακόκκινος, λαχανιασμένος, — θὰ ἔτρεχε βέβαια στὸ δρόμον, — ἀλλὰ προσπαθῶν νὰ φανῇ γελαστός.

— Ἐ, φίτ, ποῦ πᾶς; τὸν σταματᾷ ὁ πατέρας, ἐνῶ ἐπὶ γαίαν νὰ καθίσῃ στὴ θέσιν του. Γιατί ἄργητες ἔτσι;

Ὁ Τάκης ξυνίζει τὰ μοῦτρα του, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ.

— Τιμωρία! ἀπαντᾷ ἀντὶ ἐκείνου ἡ ἀδελφὴ του. Δὲν τὸ καταλαβαίνετε πῶς ἦταν τιμωρία;

— Ἐ, τὸν ρωτᾷ ὁ πατέρας: Ἀλήθεια, καὶ σήμερον ἦσαν τιμωρία;

— ὍΤάκης ὁμολογεῖ κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Δὲν ἐδιάβασες γράμματα; εἰ δὲν ἔγραψες κανένα μάθημα; Ἀμελέστατε!

Ἀλλὰ ὁ Τάκης σηκώνει τὸ κεφάλι του ἀτότμον καὶ θάρρετα.

— Ἀ, ὅχι γι' ἀμέλεια! φωνάζει, σὰ νὰ τοῦ καναν τὴ χειρότερη συκοφαντία. Τιμωρήθηκα γι' ἀταξία!

— Ἀ, ἔτσι; φωνάζει τότε κ' ὁ πατέρας. Καὶ νομίζεις πῶς ἡ ἀταξία εἶνε λιγώτερον κακὸν ἀπὸ τὴν ἀμέλεια; Σοῦ φαίνεται δηλαδὴ πῶς δικαιολογεῖσαι μὲ τὸ νὰ λές «τιμωρήθηκα γιὰτὶ ἤμουν ἀτακτος;...» Ἐχεις πολὺ λάθος, μικρέ μου! Καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω... ἀνέβη γρήγορα στὴ κάμαρά σου! Θὰ μὲ

νης νηστικὸς ὡς τῆς τρεῖς. Εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ ἀφίσω μόνον ὡ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

«Αλλά όσο καλός κι' ανοικτόκαρδος κι' αν εφαινότο, όσο πρόθυμος κι' αν ήταν να γελάει και να μιλήσει μαζί μας, ο Φραντζέσκος εξακολουθούσε να είναι κυριευμένος από τον παράξενο, το νευρικό εκείνο φόβο, πού τον έκαμνε κάθε τόσο νάνατριχιάζει, να σκιρτάει και νάναπηδάει κάποτε σαν τη γάτα. Συχνά παρατηρούσε τη θάλασσα με μάτια φοβισμένα και στο θρόνο του ανέμου, που φυσούσε ακόμη δυνατά, ενόμιζε καμιά φορά ότι ακουγε απειλητικά λόγια.

Προσποιηθήκαμε, ότι δεν καταλάβαμε την ταραχή του· αλλά ο πατέρας μου μου είπε:

— «Ήθελα νάξερα τί πράγμα βασανίζει έτσι αυτό το δυστυχισμένο παιδί.

Σε λίγο θα το μαθαίναμε. "Υστερ" από το γεύμα, ή αποκάλυψε κάποιων νέων προτερημάτων του Φραντζέσκου, σχετικών με το νοικοκυριό, έκαμε τον πατέρα μου νάνακράξει:

— Καλέ σύ, Φραντζέσκο, είσαι θησαυρός! Πώς θα μπορέσω τώρα να σε χωρισθώ;

Το είπε μάλλον σι' άστεία παρά στα σοβαρά, ο πατέρας μου. Άμέσως όμως ο Φραντζέσκος ένωσε τα χέρια του παρακαλεστά: κι' αποκρίθηκε σοβαρώτατα:

— «Αχ, σινιόρ! αν μου κάνατε τη χάρη να μη φύγω από εδώ! αν με κρατούσατε για υπηρέτη!.. Θα έργαζόμουν τόσο πολύ, θα

έκανα ό,τι μπορούσα για να σας ευχαριστήσω, και θα ήμουν τόσο ευτυχισμένος κοντά σας! Είστε τόσο καλοί, τείς κι' ο μικρός σινιόρνος!.. Κ' είμαστε όλομύναχοι εδώ, ήσυχοι, ασφαλισμένοι!

Τα τελευταία αυτά λόγια ήταν λιγάκι παράξενα. Το έπρόσεξε ο πατέρας μου, αλλά δεν είπε τίποτα. Κι' αποκρίθηκε στον Φραντζέσκο απλά:

— Γιατί όχι, παιδί μου; "Αν ή θέσις σου φαίνεται καλή, δεν έχω καμιά δυσκολία να σε κρατήσω. Ευχαρίστησι μάλιστα.

Κ' ή συμφωνία έκλεισε, προς μεγάλη μου χαρά.

— Θα σε γυρεύουν όμως οι σύντροφοί σου, είπε ύστερα ο πατέρας χαμογελών. "Ας είναι, άμα περάσει ή τρικυμία, θα τους στείλω με πρώτη ευκαιρία, κανένα γράμμα στο Νόρθπορτ, για να μάθουν πως έσωθήκες εδώ. Πιστεύω ότι θα χαρούν πολύ.

— «Α, όχι, όχι! εφώναξε ζωηρά ο

Φραντζέσκος. "Όχι, σας παρακαλώ, σινιόρ, μη τους γράψετε πως είμαι ζωντανός. Καλλίτερα, καλλίτερα να νομίζουν πως πνίγηκα!

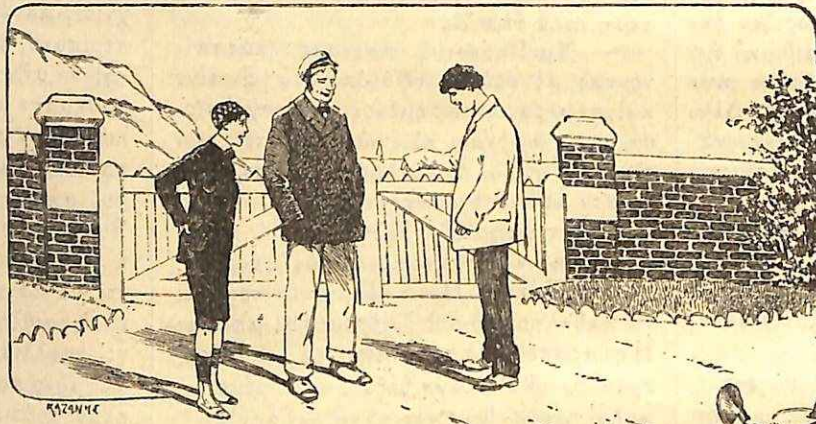
— Μα ενόμιζα, ότι οι σύντροφοί σου είναι φίλοι σου, είπε εκπληκτος ο πατέρας μου. Άφου φανερώσατε μαζί...

— Ναί, σινιόρ, φίλοι μου είναι, και πολύ καλοί. "Αν τύχη όμως να μάθουν και να τού πουν πως έγλύτωσα, θα χαθώ. "Αν άπεναντίας με νομίσουν για πνιγμένο, θα με νομίσουν κι' εκείνοι, και δεν θα ξαναγυρέψω για να με σκοτώσω.

— Μα εδώ, Φραντζέσκο, είναι άγλυκή άποικία, άποκρίθηκε ο πατέρας μου. Ποιος θάλλοι να σε σκοτώσει στο Σπαθονήσι; Ποιος θα τολμήσει και να το σκεφθώ;

— «Α! δεν τον ξέρετε σεις! δεν τον ξέρετε!..

Και τότε ο Φραντζέσκος μās διηγήθηκε την ιστορία του, μακρινή ιστορία, που τη συνώδευσαν και μεγάλες χειρνο-

«Ο πατέρας μου τού έδωσε να φορέσει κάτι ρούχα δικά του...» (Σελ. 5, στ. γ')

μίες. "Όλα μιλούσαν συγχρόνως, όταν μιλούσε ο νέος Σικελός: ή γλώσσά του, τα χέρια του, τα μάτια του, τα πόδια του, τα ρούχα του.

Θα σας διηγηθώ κι' εγώ αυτή την ιστορία. "Αλλά θα προσπαθήσω να το κάμω όσο μπορώ συντομώτερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟΥ

«Η βεντέττα των Μπαρμπούτζηδων.

«Γεννήθηκα—μās είπε ο Φραντζέσκος,—στην "Αγι"-Αγνή, μικρό χωριό στη βορεινή άκτι της Σικελίας. Οι γονείς μου, οι Καζάληδες, ήταν ψαράδες. Και οι Μπαρμπούτζηδες, το ίδιο. "Αλλ' από χρόνια και καιρούς, από πολλές γενεές, ανάμεσα σε Καζάληδες και Μπαρμπούτζηδες, υπήρχε μια βεντέττα. Καμιά φορά ή βεντέττα αυτή κοιμούνταν ζούσε όμως πάντα. "Εξαφνα ξυπνούσε και κάποιος Μπαρμπούτζης έχανε το μαχαίρι του στην καρδιά ή στην πλάτη ενός Καζάλη, ή ένας

Καζάλης έσκότωνε ένα Μπαρμπούτζη κι' έτσι ή έχορα εγίνετο αγριώτερη.

«"Αλλη φορά, υπήρχαν πολλοί Καζάληδες και πολλοί Μπαρμπούτζηδες. "Αλλά πολλοί πνίγονταν στην θάλασσα που ψάρευαν, ή, όταν το ψάρεμα δεν ήταν κερδοφόρο, πέθαιναν από τη φτώχεια και τους πυρετούς. Στο τέλος, σκοτώνονταν και μεταξύ τους. Γι' αυτό, όταν γεννήθηκα εγώ, δεν υπήρχε παρά μια μόνο οικογένεια από μās, κι' άλλη μια από τους άλλους.

«Από το μέρος των Μπαρμπούτζηδων, ήταν πέντε νομάτοι: ο γέρο-Μπαρμπούτζης κι' οι τέσσερες γυιοί του. Ο πατέρας μου, ο μεγαλύτερος αδελφός μου κι' εγώ ήμασταν οι μόνοι Καζάληδες που έζοσαν.

«Μια μέρα,—εγώ τότε ήμουν δώδεκα χρονών,—έγινε καυγάς γερός εξ αίτίας κάτι ψαριών, που ο πατέρας μου κι' ο γέρο-Μπαρμπούτζης έλεγαν κι' οι δυο πως είναι δικά τους. Φόρα τα μαχαίρια! Οι άλλοι ψαράδες τους έχωρισαν· αλλά τα αίματα είχαν ξαναλάβει. Ο πατέρας μου κι' ο αδελφός μου έπηγαν στο Βιλεριόρι, για να πουλήσουν τα ψάρια τους. "Ηταν ή γιορτή του προστάτη μου "Αγίου. Και για να μου κάμουν τη φέστα, μ' έπηραν και μένα.

«"Ηταν βράδυ, αργά, όταν γυρίζαμε. Έκει κοντά στην "Αγι"-Αγνή, ο δρόμος περῶ μέσα από πυκνό δάσος. "Όλοι οι Μπαρμπούτζηδες ήταν κρυμμένοι πίσω από τα δένδρα, κι' περίμεναν να περάσουμε, για να μās ριχθούν. "Εμείς περάσαμε χωρίς ύποψια. Και μās ρίχθηκαν κι' οι πέντε.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΝΥΧΙ ΚΑΙ ΔΑΚΤΥΛΟ

— «Α, δεν είν' αυτά παιχνίδια! Κάθε λίγο, κάθε τόνο, Πρίν λιγάκι μεγαλώσω, Σουγιάδαινα και ψαλλίδια Να με κάνουν προγιονίδια! Και σε σένα—τον Καμπόσο, Να φορούνε δαχτυλίδια... —Μ' αν σε κόβουν, μην πονάς; Κ' επιτέλους λησμονάς; Σάν... γιατί πως γκατζουνάς;»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

[ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

Τον έλεγαν Γιάννη, —μονάχα Γιάννη, χωρίς τίποτ' άλλο. "Ηταν ένα εκθετο παιδί, που το περιμάζεψε ή Φιλανθρωπία και το έστειλε, άμα έγεινε δώδεκα χρονών, ως υπηρέτη άγροκτηπίου 'ς ένα χωριουδάκι.

Από την στιγμή εκείνη, ο Γιάννης δεν είχε γνωρίσει ποτέ παρά την άδιαφορία και την καταφρόνια των άλλων. Τα συνομήλικά του παιδιά τον περιγελοῦσαν και τον εφώναζαν "Ανώνυμο. Τ' άφεντικά του τού έφέροντο με μεγάλη σκληρότητα και τον έκαναν να έννοη, ότι έπρεπε να δουλεύει σαν το σκυλί, για να κερδίσει ένα κομμάτι κριθαρόψωμο κι' ένα πιάτο λαχανόσουπα που τού έδιναν σε κάθε γεύμα.

Και όμως δεν ήταν άκαμάτης ο δυστυχισμένος "Ανώνυμος! "Εξυπνούσε πρώτος, έπλάγιζε τελευταίος, έκανε όλες της βαρείες δουλειές του άγροκτηπίου και ποτέ κανένα παράπονο δεν έδινε από τα χείλη του, γιατί είχε ψυχή κρυμμένη για τον άγωνα, γενναία και δυνατή.

Έπειτα ελάτρευε εκείνο το χωριουδάκι, σ'α να ήταν πραγματικώς ή πατρίδα του και όταν, ύστερ' από την εργασία της ήμέρας, μπορούσε να θγαίνει, και να τριγυρίζη στην πεδιάδες εκείνες με τα καρπερά, άμπέλια, που θα γέμιζαν το φθινόπωρο από χρυσά σταφύλια, ληρμονούσε μια στιγμή τη φτώχεια του και τη μοναξιά του και, εξαπλωμένος κάποτε στο μαύρο χώμα των αυλακιών, ως να έχωνετο στην άγκαλιά μιάς μάννας, έλεγε στη γη σιγά-σιγά της παιδικές του λύπες.

Ο Γιάννης μεγάλωσε έτσι, θαρραλέος και καρτερικός. Το εκθετο παιδί έγεινε ένας έφηβος γερός, κι' έπειδή ταφεντικά του εγίνοντο όλοένα άπαιτητικώτερα κι' έχορικότεροι γι' αυτόν οι νέοι του χωριού, έφυγε μια μέρα, λυπημένος που άφινε τον αγαπημένο εκείνο τόπο, και πήγε 'ς έναν καλό τσαρουχῆ, που ζητούσε βοηθό και κατοικούσε μια καλύβα, στην άκρη ενός δάσους.

Ένα βράδυ, μόλις είχε άποτελειώσει ή Γιάννης ένα ζευγάρι τσαρούχια, ο άφεντικός του, γυρίζοντας από το χωριό, μπήκε στο μαγαζάκι με μια έφημερίδα στο χέρι.

— Πόλεμος! τού είπε. Στο χωριό τοιχοκολλήθηκε το διάταγμα της επίστρατεύσεως. Η γυναίκες, ή μανάδες, ή αδελφές, άποχαίρετον τους στρατιώτες

που φεύγουν. "Ακου και τα ταμπούρα! Ο Γιάννης αναπήδησε. "Αλήθεια, ο ήχος του τυμπάνου, αδύνατος, εφθανε ως την καλύβα.

— Πόλεμος, εφθύρισε. Αυτά λοιπόν που έλεγαν αυτές της ήμέρας ήταν αλήθεια, άφεντικό; κι' όλοι οι άνδρες τώρα φεύγουν;

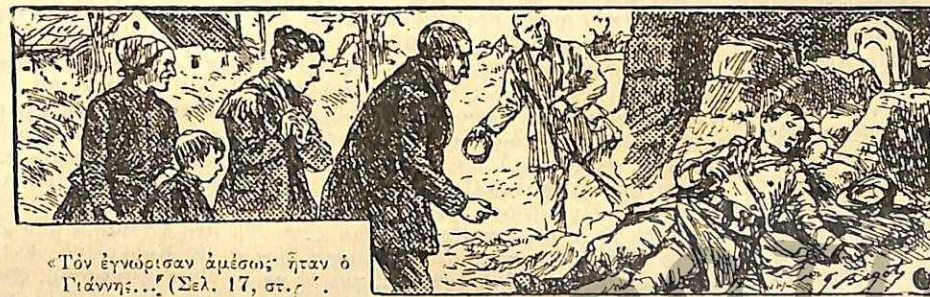
— Ναί, παιδί μου! ότοι τουλάχιστον έχουν την ήλικία για να καταταχθούν.

— Και οι άλλοι;..

— Οι άλλοι, αν θέλουν, πηγαίνουν έθελοντές. "Αμα είναι πόλεμος, όλους τους δέχονται.

Ο Γιάννης σηκώθηκε άξαφνα όρθος, με μια λάμψη ήρωισμού στα βόθρη των ματιών.

— Άρεντικό, είπε, θα πώ κι' εγώ. Είμαι, αλήθεια, μόνο δεκαοκτώ χρονών· αλλά δεν έχω ούτε μάννα, ούτε γυναίκα για να κλάψουν που θα φύγω· κι' αν σκοτωθώ εκεί—πέρα, στο χωριουδάκι που τάγαπώ, θα μου βάλουν ίσως ένα σταυρό στο μικρό κοιμητήρι που είναι δίπλα στο εκκλητάκι, με το φτωχό όνομά μου: Γιάννης.

«Τον έγνωρίσαν άμέσως: ήταν ο Γιάννης...!» (Σελ. 17, στ. γ')

— Πήγαινε, παιδί μου, αποκρίθηκε ο τσαρουχῆς, τείνων στο βρόχο του το χέρι. Εγώ δεν έχω το δικαίωμα να σε κρατήσω· κι' αν, ζητώντας μια δοξαμένη ζωή, βρης ένα ωραίο θάνατο, πιστέψε με, το χωριό σου θα είναι υπερήφανο για σένα.

Και ο Γιάννης ο "Ανώνυμος, κατατάχθηκε.

Έλαβε μέρος στην πρώτες μάχες· έπειτα, μια μέρα, έμαθε με συγκίνηση, ότι το ίδιο βράδυ, θα πήγαινε να στρατοπεδεύσει στο χωριουδάκι εκείνο, το τριγυρισμένο από άμπέλια, όπου είχε ζήσει τα παιδικά του χρόνια, γιατί το πρώτο ή έχορδος θα έκαν' επίθεση. Ο στρατιώτης δεν κοιμήθηκε εκείνη τη νύκτα!

Είχαν φθάσει το δειλινό κι' είχαν κονέψη στο ίδιο εκείνο άγροκτηπιό, όπου υπηρετούσε μικρός. Με τα στρατιωτικά του, στο σκοτάδι, δεν τον είχαν γνωρίσει. Και τώρα που ήταν πλαγιασμένος στην αποθήκη, επάνω στα χυρά, με τους συντρόφους του, στη σιωπή της νυκτός, ξαναγύριζαν στο νοῦ του όλα τα περασμένα. Από την πόρτα που είχε μείνει όλάνοικτη εξ αίτίας της ζέσσης, —ήταν

καλοκαίρι,—έδλεπε με τα μάτια της άναμνή-εως, τ'άπεραντα άμπέλια κι' άκουγε τη γη να τού φωνάζει:

— Γιάννη! Γιάννη! Ήπερασπίσου με! Θυμήσου, ότι τότε που οι άνθρωποι ήταν για σένα κακοί, ή φύσις σου χαμογελούσε και στο πέρασμά σου κελαιόδουαν τα πουλιά...

Τα χαράματα, πραγματικώς, άρχισε ή μάχη. Ο έθελοντής όχυρώθηκε πίσω από ένα τοιχάκι, εκεί κοντά στο άγροκτηπιό, και πυροβολούσε όλοένα. Με τα μαλλιά του άτακτα, με το πρόσωπό του άγριευμένο, με το τούφεκι του άναμμένο, ο γενναίος στρατιώτης υπερασπίζετο την αγαπημένη του γη, όπως θα τώκανε για την ίδια του μάννα. Τη στιγμή εκείνη, άφανής ήρωας της μάχης, δεν ήταν πια ο "Ανώνυμος, το εκθετο παιδί. "Ηταν ο άτρόμητος έθελοντής, ο υπερασπιστής, που άψηρούσε τον θάνατο.

Έξαφνα είδε τον άρχηγό του να πέφτει δίπλα του. Τότε τον φορτώθηκε στον ώμο του και πήγε να τον τυποθετήσει πίσω από το καμπαναρείο. "Αλλά ενώ ξαναγύριζε στη θέση του, από το κοιμητήρι, μια σφαίρα τον έξάπλωσε στο χορτάρι με μια τρύπα στο μέτωπο.

Σε λίγες ώρες, όταν έπαψε ή μάχη κι' έγεινε μια μικρή άνακωχή, οι κάτοικοι του χωριού, —κρυμμένοι ως τότε στα σπίτια τους, —βγήκαν

έξω για να βοηθήσουν τους πληγωμένους και να θάψουν τους νεκρούς. "Εξαφνα, πολλοί έσταμάτησαν εκπληκτοι και συγκινημένοι μπροστά 'ς ένα σκοτωμένο στρατιώτη δεκαοκτώ μόλις χρονών και τον έγνωρίσαν άμέσως. "Ηταν ο Γιάννης ο "Ανώνυμος. Είχε συρθεί για να πεθάνει στη σκιά του καμπαναρείου, κι' ντά στο μικρό, άνθισμένο κοιμητήρι, όπου είχαν όνειροπολήσει ένα σταυρό.

Γρήγορα ή είδησις διαδόθηκε στο χωριό και από τους συστρατιωτές του, από τους άρχηγούς του, έμαθαν όλοι την λαμπρά διαγωγή που έδειξε στη μάχη ο ήρωϊκός μικρός έθελοντής. Και τότε, μετανοιωμένοι για την πρώτη τους άντιπάθεια, άποκαλύφθηκαν με σεβασμό μπροστά στο νεκρόν εκείνο, τον σκέπασαν έπειτα με δάφνες και σημαίες και τον έθαψαν στο μικρό κοιμητήρι.

Άργότερα, στο σταυρό του, έγραψαν το συγκινητικό αυτό επιτάφιο: «Ο Γιάννης πέθανε εδώ σαν ήρωας, την 18 Σεπτεμβρίου 1914. Η Μητέρα —Πατρίδα του είναι υπερήφανη γι' αυτόν και κλαίει το παιδί της.» (Παράφρασις)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΠΡΟ 4^ο ΕΤΩΝ

[Αναμνήσεις και αναδιφήσεις του ΑΝΑΝΙΑ]

«ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 1»

ΤΟΝ καιρόν εκείνον, αγαπητοί μου φίλοι, —ἀλήθεια, τί σας μέλει πού ήμουν και τί έκανα τόσον καιρό; δέν σας φθάνει πού τώρα είμαι εδώ; —εις την Ελλάδα δέν έξεδίδετο παρά ένα μονάχα περιοδικόν διά παιδιά: ή «Εφημερίς των Παίδων».

Τήν θυμούμαι, γιατί κάπου — κάπου την έπαιρνα κ' εγώ. Ήταν ένα φυλλάριον από 4 σελίδες, άργότερα από 8, με εικόνες, μινιατόν. Κ' εδημοσίευσε διάφορα πράγματα: διηγήματα εικονογραφημένα, —προσάντων άγγλικά και... άγγελικά, —φυσιογραφικά άρθράκια, ιεραποστολικούς ύμνους και... ιερογραφικάς ερωτήσεις. Έμοιαζε δηλαδή λιγάκι με παπαδίτικο. Θά έλεγε, ότι ήθελε να μάς κάνει όλους παπάδες και ιεραποστόλους. Να σας πω την άμαρτία μου, ποτέ δέν μου ήλθε ή όρεξις να πάω να κηρύξω τον Χριστιανισμό στην Παταγονία, ετό Κόγγο ή στην Κεϋλάνη, για να με φάνε ψητό οι άγριάνθρωποι, όπως συνέβη εις πολλούς ιεραποστόλους. Μου άρεσε όμως να διαβάω την «Εφημερίδα των Παίδων» δέν εύρισκα τίποτα κακό 'ς αυτή γι' αυτό, με μεγάλη μου άπορία, άκουσα μία μέρα τον Σχολάρχη μας, —Θεός σωρέσ' τον! —να μάς λέγη:

— Παιδιά, να μην παίρνετε πιά την «Εφημερίδα των Παίδων». Την απαγορεύει ή Γερά Σύνοδος και τό Ύπουργείον των Έκκλησιαστικών, γιατί είχε όργανο της ευαγγελιστικής προπαγάνδας.

— Τί παπαγάνδας; ρώτησε ένα παιδί.

— Προπαγάνδας είπα, εξήκολούθησε ό Σχολάρχης. Τί σας μέλει τώρα! πάρτε τη λέξι και μη γυρεύετε εξηγήσεις. Κι' αν θέλετε να διαβάσετε περιοδικό για την ήλικία σας, χριστιανικό, όρθόδοξο, να παίρνετε αυτό εδώ, πού άρχισε να εκδίδεται τώρα.

Και μάς έμοίρασε καμμία δεκαπενταριά φυλλάδια, πού κρατούσε.

Εγώ δέν επρόφθασα να πάρω. Έπηρε

όμως ένα ό διπλάνός μου συμπαθητής, κ' ένώ έσκυβα με περιέργεια να ιδώ μία μεγάλη εικόνα πού είχε άπέξω, τον άκουσα να συλλαβίζει τον τίτλο:

— Η Διπλάσις των Παίδων...

— Τί; έκαμα χωρίς να θέλω. Έτσι λέγεται τό καινούργιο περιοδικό; Και πώς θά διπλασιασθούν τά παιδιά;

— Τί άνοήσιες λέτ' εκεί! εφώναξε ό Σχολάρχης πού μάς άκουσε. Η Διπλάσις, όχι ή Διπλασίσις.

Και κρατών τά γέλια πού του ήλθαν, έπρόφερε τον τίτλο καθαρά και δυνατά:

— Η Διπλάσις των Παίδων, μάλιστα!

— Και τί θά πη διπλάσις; ρώτησε ένα παιδί.

— Νά, ό σχηματισμός, ή μόρφωσις, ή ανατροφή. Αυτό τό περιοδικό θά σας διπλάτη, θά σας κάνει καλά παιδιά. Τό καταλάβετε;

— Ά, έτσι, είπα τότε εγώ. Και στην άρχη φοβήθηκα, ότι θά μάς κόβη στά δυό, για να διπλασιασθούμε,

— Άνανία, είσαι άνόητος! μου φώναξε με θυμό ό Σχολάρχης. Και για τι υπορία, θά μου γράψης πενήντα φορές τον τίτλο «Η Διπλάσις των Παίδων»!

Έτσι, εκείνο τό βράδυ, στο σπίτι μου, έκάθησα κ' έγραφα πενήντα φορές της λέξεως «Η Διπλάσις των Παίδων». Ποιός θά μου τώλεγε, αλήθεια, ότι θά τον έγραφα κατόπι πενήντα χιλιάδες; Άλλά και ποιά από τά παιδιά του καιρού μου, πού πρωτοσυλλάβισαν με τόση δυσκολία τον τίτλο του νέου περιοδικού, θά έγραντάζετο ότι ή πρωτόκονστη τότε λέξις «Διπλάσις» θά έγίνετο σε λίγο ή πιο γνωστή και ή πιο αγαπητή 'ς όλο τον παιδικό κόσμο;..

Τήν άλλη μέρα, πήγα στο Σχολάρχη την τιμωρία μου και... δυό δραχμές, για να με γράψη συνδρομητή στη «Διπλάσι». Ναί, αγαπητοί μου φίλοι. Η συνδρομή της Διπλάσεως ήταν τότε δυό δραχμές τον χρόνο. Άλλά, εκτός του ότι, τον καιρόν εκείνο, έδεναν τους σκύλους με τό λουκάρινα, ή Διπλάσις έβγαυε μόνο μία φορά τό μήνα, σε δεκάξη μικρές, διστηλες σελίδες, χωρίς έξωφυλλο.

Ξαναβλέπον τό πρώτο αυτό φυλλάδιο, πού μου φέρνει τόσες αναμνήσεις... Πόσο διαφέρει από ένα σημερινό! Άλλο χαρτί, άλλος τύπος, άλλες εικόνες, άλλη ύλη, άλλη γλώσσα. Προσάντων γλώσσα. Τί ελληνικότερες! Η Τρισεύγενη θά έπερτε λι-

πόθυμη, αν έβλεπε σήμερα στη «Διπλάσι» της κανένα «Αθήνην» ή «τοίς φιλοσόφοις γονεύσιν», ή «ήμέραν τινά» ή «πάσα μήτηρ», ή τάλλα πού έχει τό πρώτο φυλλάδιο. Άλλ' άς ιδούμε, για περιέργεια, τά περιεχόμενά του όλα, με τη σειρά.

Στην πρώτη σελίδα οι τίτλοι και οι όροι και, με την αλήθεια, όχι όλως διόλου άκομμοί:

«Τιμή εκάστου φύλλου λεπτά είκοσι. — Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, άπαξ του μηνός εκδιδόμενη, μετά εικόνων τεσσάρων. — Συνδρομή ετησία κτλ. — Έτος Α', άριθ. 1. — Αθήνησι, Φεβρουάριος, 1879.»

Και από κάτω, μία μεγάλη εικόνα με τον τίτλον «Τά κοσμήματα της Κορηνίας». Τί γνώριμη πού μου είναι! πόσες φορές την είδα! Μία σεμνή και αυστηρή κυρία, όρθή, παρουσιάζει τά δυό της αγοράκια σε μιάν άλλη κυρία, καθισμένη και γεμάτη στολίδια. Είναι ή Ρωμαία Κορηνία, ή μητέρα των δυό Γράκχων. Δέν έχει στολίδια αυτή, σαν την ξένη κυρία, την άρχόντισσα της Καμπανίας. Έχει όμως καλά παιδιά, και τάντατρέφει καλά, για να γίνουν καλοί πολίται. Να οι θησαυροί της, να τά καμάρια της! Η «Διπλάσις των Παίδων», όμολογουμένως, δέν μπορούσε ναρχίση με καλλίτερη εικόνα και με καλλίτερη ιστορία. Μήπως τά στολίδια της κι' αυτής, τά καμάρια της, δέν είναι τά καλά παιδιά πού διαπλάττει; Και καθώς έβλεπα εκείνη την εικόνα, στο πρόσωπο της φιλόστοργης μητέρας με τά χαριτωμένα της αγοράκια, ενόμιζα πώς βλέπω αυτή την ίδια τη Διπλάσι με τά καλά της τά παιδιά!.. Τήν επροσωποποίησα στη φαντασία μου και της έδωσα τη μορφή της Κορηνίας. Κι' άλλα παιδιά τό ίδιο είχαν φαντασθή. Θυμούμαι ακόμη ένα μικρό, στο σχολείο, πού μούδειξε μία μέρα την εικόνα της Κορηνίας και με ρώτησε:

— Αυτή δέν είναι ή Διπλάσις;

Στη δευτέρα σελίδα, ό πρόλογος των εκδοτών. «Τοίς φιλοστόχοις — κοινάγιο Τρισεύγενη — γονεύσιν». Τόν διάβασα και τότε, αλλά δέν κατάλαβα πολλά πολλά πράγματα. Άλλως τε είναι γραμμένος για τους γονείς. Τους εξηγεί τό πρόγραμμα και τον σκοπό της Διπλάσεως, τους προτείνει να την υποστηρίξουν και τους ενθυμίζει ότι ή «Εφημερίς των Παίδων» είναι άπυρορρεμένη. (Άκολουθεί)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τίς: Όδης, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Χρυσής Άκτίνας

ΝΙΓ	ΕΟΝ		
ΦΟΣ	ΜΑ	ΡΑ	ΚΡΟ
ΑΙ	ΠΥ	ΚΥ	Α
ΣΤΙ	ΒΟ	ΛΕ	ΧΙΣ
ΜΙΣ	ΓΡΙ		

Νά συναμολογηθούν αι συλλαβαι αυται, ώστε να σχηματισθούν πέντε ειδη Πνευματικων Ασκήσεων.

β.) Μαχηκή Εικών άνευ Εικόνας

Έστάλη υπό της Χίονος του Μπαζανίου
Ο Μίμης διηγείται την έν Σαλαμίνι ναυμαχίαν.

— Ήσαν, λέγει, Πέρσαι, Μήδοι, Λυδοί και άλλοι. Άλλά όλοι αυτοί, εμπρός εις τους Έλληνας, ήσαν...

— Τί ήσαν;

— Μά σας τό είπα!

γ.) Δεά τους Γαλλομαθεές

Έστάλη υπό της Χρυσής Καρδιάς

N
E C S
S I T E
N A P O
I N T D
E L O I

Νάναγνωσθή αυτή ή Έπιγραφή.

Δήλωσις: Αί λύσεις — όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματοσήμου.

Λύσεις του 52ου φύλλου

α.) Καρπάθια, Αίμος, Καύκασος, Πίνδος, Ροδόπη. — β.) Έξεις δευτέρα φύσις. — γ.) Contentement passe richesse.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό μουσικόν κατάστημα:

Ο πελάτης: — Έχετε κομμάτια βιολιού;
Ο μικρός νεοφερμένος υπηρέτης: — Κομμάτια όχι, βιολιά όλόκληρα.

Έστάλη υπό του Ήρωος των Βαλκανίων

Η Ρίνα προς την Νίνα, πού άργησε να έπάρη την ώραν της συνεντεύξεως:

— Μπράβο σου, κυρία! Είμ' εδώ πρό δέκα λεπτών και σε περιμένω μισή ώρα.

Έστάλη υπό της Έλπίδος της Ελλάδος

— Μαμμά, εγώ θάμαι πάντα ό μεγαλύτερος, ή θά γίνη κι' ό αδελφός μου;
— Όχι, παιδί μου! ό αδελφός σου γεννήθηκε δυό χρόνια ύστερ' από σένα! ώστε πάντα έσύ θά είσαι ό μεγαλύτερος. Μά γιατί ρωτάς;
— Για να ξέρω, μαμμά, αν θά έλθη κι' αυτόνοψ ή σειρά να με δέρνη.

Έστάλη υπό του Σεπασμένου Λόρδου

Πού γεννήθηκες, Τάκη;

— Στο παλτό μας σπίτι.

Έστάλη από τό Έγγλεζάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38, όδός Έυριπίδου
την 6ην Δεκεμβρίου 1916.

ΔΙΑ την Σ. Σ. Σ. τώρα, παιδιά μου, πρέπει να μου στέλνεις συχνά. Διότι λογαριάζω να δημοσιεύω από μίαν Σελίδα κάθε δεκαπέντε. Και διά να γίνεται αυτό, πού τό επιθυμούν και όλοι οι άναγνώστες, πρέπει να έχω άφθονα κομμάτια και να διαλέγω τά καλλίτερα.

Τό ξεπάθωμα πηγαίνει πολύ καλά. Όλοι οι Πράκτορες σέβδον έπιπλαστίζαν τους όμορφους των και πολλοί νέοι συνδρομηταί ενεργάζανται. Έτσι, παιδιά μου, να ενεργήτε, διά να αντιμετωπίσω τάς δυσχερείς περιστάσεις.

Γή της Ελλάδος, δέν είναι άσχημη ή ιδέα σου. Έγώ; κάμω και κανένα τέτοιον Διαγωνισμόν, όταν θά ήσυχάσουν τά πράγματα και θά έχωμεν γαλήνην. Όραία ή έπιστολή σου.

Σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις, Νικητά της Αθηνών. Έδειξα τό γράμμα σου και στον Άννα ή όποιος σου άπαντά, ότι αι έλπίδες σου περί Διαγωνισμών κτλ. δέν θά διτφευθούν.

Βίβλια, Αυτοκρατορία του Βυζαντίου, ή άρχη είναι τό πιο δύσκολο. Και τώρα πού άρχισες; πιά να ξεπαθώνης; εύκολα θά ξεκολλήσῃς. Σ' εύχαριστώ πολύ. Η στατιστική των Εύσημων καλλίτερα να είναι πλήρης. Έπειδή όμως, εις τό αποτελέσματά, δέν αναφέρονται οι έχοντες όλίγη Εύσημα, εμπορούν να λείπουν και από την Στατιστική.

Τό Έγγλεζάκι είχε την ύπομνην να μετρήση, ότι οι Ψευδωνυμοί συνδρομηταί μου, τό 1916, είναι 650. Έξ αυτών 405 είναι άγόρια και 245 κορίτσια.

Αυτό σημαίνει, Ξανθή Ποιητοπούλα. ότι δέν πρέπει ναυπομονήτε. Αν δέν έχετε άπάντησι στο φύλλο πού λογαριάζετε, εμπορεί να έχετε εις τό έπόμενον.

Ποιά ή ποιός μου γράφει με την ύπογραφην «Γενναία Ψυχή»; Τέτοιον Ψευδώνυμον δέν ενεκρίθη. Φαίνεται ότι θα μου έστειλε και άλλην έπιστολήν πού δέν την έλαβα.

Όλοι μου γράφουν ένθουσιασμένοι από τό πρώτον φυλλάδιον του νέου τόμου, με την άρχην των νέων μας: μυθιστορημάτων και την άλλην του έκλεκτου ΰλην. Άλλά τί σας λέγει και τό σημερινόν;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά εξής: «Θύελλα». — «Έλπίς». — «Άνέκδοτον». — «Η Σικά σου». — «Αθήναι». — «Γνώμη». — «Νοέμβριος». — «Σκέψεις» και Γνώμη. — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τους Έβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική της τεργονυμένης Σελίδος. — Να σας πω την αλήθεια, επρόκειτο να την γεμίσω. Οι φίλοι μου, επειδή είχα καιρόν να δημοσιεύσω Σελίδα, είχα παύση να μου στέλλουν έπρεπε λοιπόν να κερσώ εις ό,τι είχα και δέν είχα. Έξαρην, τά «Συνέμματα» της Ιδιότροπης' πολύ καλά μου φαίνεται όμως, ότι τά πρώτα ήσαν καλλίτερα. — Συμβουλές για τη Ζωή». Αυτές δέν έτελειωσαν ακόμη όταν δημοσιεύσθον και ή άλλες, θά τά πωρε. — «Άγριόγατος και Συναργίτης». Μόδος Αισώπειος άρεκα καλά διασκευάσθη ή διασκευή όμως είναι πράγματι πρωτότυπος; — Από τά Φαιδρά, παιδρον παραθέματα. — Από τό Λεξικόν μου. Αί ιδέαι του Γλυκού. — Όνειρον έχουν τουλάκιστα ελκρινέται είναι ιδίαι του. — Αί «σκέψεις» όμως του Αστέρους του Βέγα είναι έκλογη. — Τά Π. Πνεύματα καλά.

Τώρα, πού οι φίλοι μου θ' άρχίσουν πάλιν να μου στέλλουν, έλπίζω ότι αι κατόπι Σελίδες θά είναι ωραιότεραι.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: ή Μαρία ή Μελαχροινή (0) με Αίτην

του Βασιλέως, Γερμανόπαιδα, Αστέρου του Βέγα — ό Αστήρ του Βέγα (0) με όλους τους Αστέρους. — ό Ήρωος του Σουλίου (0) με Χαμόγελο της Νίκης, Αστέρου του Βέγα, Νικητήν της Αθηνών — τό Θαλασσοπούλι του Στόλου (0) με Λευτεριάν τους Σκλάβους, Μεγάλην Ελλάδα, Κλέφτικο Βόλι, Ιδιότροπην, Κάκιαν, Πρόσφυγα.

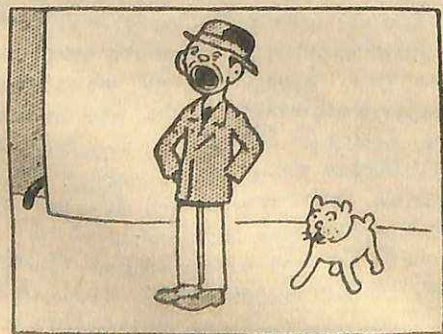
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδεν Ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασυνδοται. αν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματος δε. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνασυνδομένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α. ά. νηκουν εις άγρία, και δσα από κ. εις Κορίτσια]

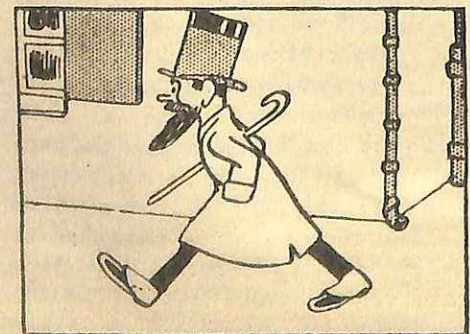
Νέα Ψευδώνυμα: Αφελής Χιωτοπούλα, κ. Χαρά των Όρφανών, κ. (ΙΝ). Μικρά Χιωτοπούλα, κ. Κόσσυφος, κ. (ΘΚ). Όρειοπόλιος της Δόξης, κ. (ΓΑ). Βομβός της Έλευθερίας, κ. (ΠΜ). Φιλόμνοςος, κ. (ΓΟ). Αυταπάτορσις, κ. (ΑΔ). Έθνικός Άγών, κ. (ΚΝ). Μεταξίνα Βαμβακιά, κ. (ΣΤ). Ιωάννης Καποδίστριας, κ. (!!!). Θανμαστής του Έδισσον, κ. (!!!). Ρουμελιωτάκι, κ. (ΠΚ). Σπαθί του Κωνσταντίνου, κ. Μυσσοίτις, κ. (ΚΑ). Νίκη, κ. (ΜΤ). Φαληροίς Διάβολος, κ. (ΑΚ). Κουασιμόδος, κ. (ΑΤ). Εύκλειδης, κ. (ΝΑ). Αρκαδική Άρτεμις, κ. (ΙΚ). Αίλις, κ. (ΟΡ). Ασπράς Γάτος, κ. (ΓΤ). Άγγελιαφόρος Περιστέρα, κ. (ΖΤ). Ζοφερά Νύξ, κ. (ΑΚ). Βασιλείς των Λαών, κ. (ΚΘ). Ρέμβης, κ. (ΑΑ). Δωδοναίος Ζεύς, κ. (ΔΠ). Έλληνικός Θρίαμβος, κ. (ΑΒ). Παγκόσμιος Ειρήνη, κ. (ΑΠ). Ήρωος της Αλαμάνς, κ. (ΑΠ). Νικητής του Κιλκίς, κ. (ΑΤ). Ήρωος της Κοέσσας, κ. (ΑΝ). Μαρίδα του Φαλήρου, κ. (ΕΜ). Μαρία ή Μελαχροινή, κ. (ΑΚ). Θρακικός Βόσπορος, κ. (ΔΜ). Φιλόπατρις Έλληνοπούλα, κ. (10+5) Παυέλλημος Πόθος, κ. (ΑΤ). Λαυός του Κανάρη, κ. (ΘΤ). Απόκορμος Βράχος, κ. (ΓΒ). Αεράκι του Βοσπόρου, κ. (ΝΝ). Όμμος, κ. (!). Ξανθή Έλληνοπούλα, κ.

Ανανώσεις Ψευδωνύμων: Τσιλλή Κορφατοπούλα, κ. Σημαιοφόρος Έλληνα, κ. Έλληνική Καρδιά, κ. Κόρη του Μοριά, κ. Πλάτωνος, κ. Μελαγχολία, κ. Σκεντέρμπεης, κ. Νοσταλγία, κ. Σεντενυμένη Ποιητοπούλα, κ. Έλπίς της Ελλάδος, κ. Κομοκρατωρ, κ. Τσιλλός Κεφαλλονίτης, κ. Βοσκοπούλα του Πηλίου, κ. ή Φιλομαθής, κ. Θαλασσοπούλι του Στόλου, κ. Ποδόφυξ, κ. Ήρωος των Αεροκρανίων, κ. Νικητής της Αθηνών, κ. Τιάκος, κ. Ζωέττα, κ. Διάττον Αστήρ, κ. Φασκαμιάς, κ. Πύρην Ματιά, κ. Έλληνική Χώρα, κ. Ρεζεντά, κ. Διαβάτης, κ. Μίκα, κ. Έθνη. Άγαπώντης, κ. Άγριοβιόλεττα, κ. Βουλγαροφάγος Έλληνα, κ. Ηλιοβασιλέμμα, κ. 13 Μαΐου 1915, κ. Άνδρειωμένος Κουραμπιές, κ. Ήρωος Έλληνοπούλα, κ. Έλληνικόν Ίδεώδες, κ. Στρατηλάτης των Έλλήνων, κ. Έωσφόρος, κ. Ξανθή Πεταλούδα, κ. Σεπασμένος Λόρδος, κ.

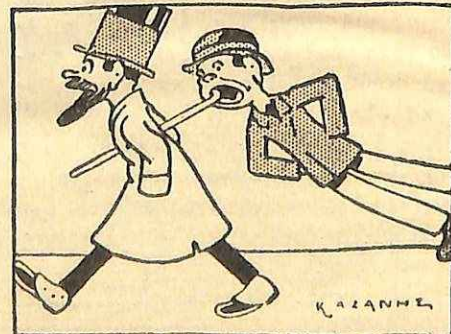
Η Διπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Κεκοιμημένον Θησαυρόν (έστειλα, εύχαριστώ) Πύρινην Ματιά (εύχαριστώ πολύ) τό φύλλον έκείνο άρχη να σας έλθη ένεκα των άνωμαλιών. Άθαν. Πετρο. (δέν γνωρίζω αν ύπόρχη τέτοια νυκτερινή Σχολή) Άμαρτυρία της Παμβώτιδος (έλαβα, εύχαριστώ) Άσπρον Γάτον (χαίρετισμούς και στην αδελφή σου και να μου γράφετε συχνά) Θαλασσοπούλι του Στόλου (έχει καλώς κ' εύχαριστώ πολύ) Τιάκον (έλαβα, εύχαριστώ) Ιωάννη Ν. Σπηλ. (φυσικά, ένα περιοδικόν πού θά εκόλλαντε τά παιδιά και θά τους εδημοσίευσε όλα των τά έργα, δέν θά ήτο παιδαγωγικόν και όφέλιμον και πάλι περαστικά στο μακμά) Σκλαβομυνη Έλληνοπούλαν (έδωσα, εύχαριστώ) Βουλγαροφάγον Έλληνα (ναί, και όλίγον άργότερα δέν περάζει) Αεζαομένο Εικόσιτονα (χαίρε πολύ δι' όσα μου γρά-

Ο Μανωλιός ό τεμπέλης έχει ένα χασμουρητό, μά ένα χασμουρητό!..

Και ό κύριος Μπασιουάντος, πρέχει με τόση βία, μά με τόση βία!..

Και περνώντας, τον άρπάζει από τό στόμα και του κάνει ένα δρόμο, μά τί δρόμο στον άέρα!..

φεις κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) Ἀστέρια τῆς Δόξης (ἔστειλα·) Χαμόγελο τῆς Νίκης (μπράβο! ὠραία πᾶσι τὸ ξεσπάδιμα) Χρυσὴν Ἀκτῖνα (βραβεῖον ἔστειλα·) Ἡρώα τοῦ Σουλίου (βραβεῖον ἔστειλα·) Δημ. Σ. Μπερδ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν (βραβεῖον ἔστειλα·) Ι. Π. Ρ. (δὲν ἔχει καμὴν ἐξήγησιν· ὁ Ἀνανίας δὲν μεγαλώνει, νά·) Ἡλιοβασιλευμενα (εὐχομαι περαστικά·) Ἀνδοσιμωμένον Κουραμπιέν (κάθε ἄλλο· ὁ Ἀνανίας ἴσα-ἴσα ἐγέλασε πολλὴ μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις· καὶ ὅπως ἐγώ, εἶνε ἐνδοσιμωμένος μετὰ τὸ ξεσπάδιμα σου·) Ἡρωίδα Ἑλληνοπούλαν (τετράδια ἔστειλα, ἐνέγραψα τὸν νέον συνδρομητήν, εὐχαριστῶ πολύ·) Μετσηριακὴν Ἀκτῖν (βραβεῖον ἔστειλα· μὴ ἀναβάλῃς λοιπὸν ἄλλην φορὰν) Μεγάλῃν Ἑλλάδα (ἔστειλα·) Δ. Ι. Δογ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Παναγ. Α. Σχ. (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἀνάπασι λοιπὸν τὰ φυλλάδια στὸ σχολεῖό σου, ἔ·) Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου (ἔνοιου σου καὶ δι' ὅλα εἶσαι συγχωρημένος·) Ἐωσφόρον (τὰ Παιδ. Πνεύματα, τὰ Προβλήματα διὰ τοῦς Ἑδδ. Διαγωνισμοὺς κτλ. αὐτὰ πρέπει νὰ γράφονται τὸ καθένα χωριστὰ, ἔ· ἄλλο χαρτί, ὅχι μαζί μετὰ τὸ γράμμα·) Φαιηρικὸν Διάβολον (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, γράφε μου·) Στενημαχιωτάκι, Θρακικὸν Βόσπορον κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς· ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαρτίου.

13. Δεξιόγραφος

Ἐνωσα γράμμα μιά φορά
Μὲ ζωὸν πιστὸν κ' ὥρατον.
Κ' ἔγεινε πόλις μιά χαρὰ
Ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Α. Φωτοπούλου

14. Συλλαβόγραφος

Συνδεδεσμένον ὑποθετικόν
Μ' ἐπίρρημα ἀριθμητικόν
Ἐν τῇ δόλῃ σὴ γραμμῇ,
Ἐρείς τι πρᾶγμα ὅλ' φανή·
— Ἄλλο καὶ τοῦτο πάλι·
— Ὅροσιν ἀπὸ μεγάλης!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντοκατερίρας τοῦ Βυζαντίου

15. Στοιχειόγραφος

Γνωστός εἰμαι ποταμός,
Στὴ Μικρὰν Ἀσίαν τρέχει.
Ἄν μοῦ λείψ' ἡ κεφαλὴ,
Χρῶμα κ' εὐωδία ἔχω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλημονήτου Σύρου

16. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ἀλ καὶ βάλε Ρῶ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτὸ,
Ὅ λαὸν νὰ σιωπήσῃ
Καὶ ποὺλὶ νὰ φτερουγίσῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος

17. Πυραμῖς

+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποτόν.
+ + = Πρόθεσις καὶ ἀριθμ. σημείον.
+ + + = Μέρος τοῦ φυτοῦ
+ + + + = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
+ + + + + = Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφατοπούλας

18. Ἐπιγραφή

Τ Ε Ι Ν
Τ Α Ρ Π
Η Δ Ε Ν
Μ Α Ι Β

Νὰ καὶ μιά Ἐπιγραφή
Ποῦ εὐκολὰ θὰ διαδοθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραγοῦδης Δευτεράς

19-20. Λογοπαίγνια.

- 1.—Ποῖον γράμμα εἶνε καὶ ἐπίθετον;
- 2.—Ποῖος ἀριθμὸς εἶνε καὶ ζῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Καμβύσα

21. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν διάσημον θαλασσοπόρον.

1, Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων. 2, Θεὸς ἀρχαῖος. 3, Μοῦσι. 4, Μοῖρα. 5, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6, Πόλις τῆς Πολωνίας. 7, Ρωμαῖος Στρατηγός. 8, Ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Νικολαετῆ

22. Ἑλλητισύμφωνον

α α ο - α α - η - ε α ι ε - ι α - ο ο ο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

23. Γρίφος

σὺ	σὺ				
σὺ	σὺ		Ρώμη		
σὺ	σὺ	νὸ	τίς ; τίς ;	::	
σὺ	σὺ		πλάσε		
σὺ	σὺ				

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγ. Κουβαρά

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 40 καὶ 41

510. Οὐράλις (οὐρά, λεία).—511. Καρπός· κάπρος.—512. Ἄνω.

513. Δ Α Σ Ο Σ	514. Π Δ Ο Ι Ο Ν
Λ Α Ρ Ο Σ	Λ Α Λ Ο Σ
Λ Ο Φ Ο Σ	Ο Λ Ο Σ
Λ Ν Α Φ Η	Ι Ο Σ
Η Λ Ι Α Σ	Ο Σ
	Ν

515. Νῆμα (Φαλη ΜΑρία).—516-520. Διὰ τοῦ Χ· χοῦς, χοῦμα, χειμῶν, χάος, Χίος.—521. ΒΟΛΓΑΣ (Βορδὰς, Δούναβις, Γαλλία, ὕδατος, Ἀδριατικόν, Ὀμηροσ).—522. Δύμορφος εἶην μάλλον ἢ καλὸς κακός.—523. Τῆς παιδείας αἱ μὲν οἶζαι πικραὶ, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς. (Τίς· πᾶσι δι' αἱ· ε μ' ἐν· ρίξ ἐπὶ κρε· ἦ δέκα ρ πὶ γλυ· εἰς.)

524. Σικιὼν (συκί, ὄν).—525. Πυθία (πὶ, ὄη, α).—526. Βελόνη· χελώνη.—527. Πάρος· Πάδος.

528. Σ Ε Ι Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Ε Υ Ρ Ω Τ Α Σ
Α Ρ Γ Ε Ν Τ Ι Ν Η ΠΕΙΝΟΣ (ἄτονος, πάντοτε, ἔπος, ἵναι, νάος, οἶνος, σκνίς).—535. ΑΝΔΡΟΣ (Ἀγαμέμνων, Ἀντίρριον, Βολενά, Σπάρτη, Σίφνος, Πίνδος).—536. Ζῶν μὲν ἐπιταῖν, ἀποταῖν δὲ μακρῆζου.—Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει (σὺν αὐτῇ καὶ ἔχει ρακὴ νί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μετὰ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ αὐτὰ τὸ τετράσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληθύνονται ὥς νὰ ἴσταν 15 ὁ ἑκάστης στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ ἡ ἡ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὁποιοῦνται ὥς 88 λέξεις ἀπλᾶς. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

[ΙΖ'—7]

Οἱ ψηφίσαι τὴν ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

[ΙΖ'—8]

Παρακαλῶ διατεθέντας νὰ ψηφίσωσι τὸ ψευδώνυμόν μου Δευτερίαν στοὺς Σκλάβους ὅπως ἀναγράφωσιν αὐτὸ ὡς ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ.

[ΙΖ'—9]

Τὸ πρῶτον Βραβεῖον στὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[ΙΖ'—10]

Ζήτω δ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[ΙΖ'—11]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(Τυχὼν Δευτέρου Βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1911)

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Τυχὼν Τρίτου Βραβεῖον εἰς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1912)

Υποψήφιοι Δημοψηφίσματος τοῦ 1916

[ΙΖ'—12]

Ψηφοφόροι! Ἡ καλαιοθησία πρέπει νὰ θριαμβεύσῃ. Ἀναδείξατε Πρώτα τὰ ἔξοχα ψευδώνυμα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[ΙΖ'—13]

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ»

Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΖΗΣΗ!

ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑ ΕΛΛΑΣ!

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΣ!

ΜΕΛΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ!

ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΛΥΡΙΟΝ!

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ!

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ!

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΕΩΔΕΣ!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ!

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ!

Δύο πράγματα μᾶς ἐξασφαλίζουν τὴν νίκην:

Ἡ καλαιοθησία τῶν ψευδωνύμων μας

Ἡ ἀγάπη τῶν συναδέλφων μας.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

Σημ. Διαπλάσεις.—Ἐνεκεν ἐλλείψεως χρόνου ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς ὑπερδιακοσίων ψευδωνύμων τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ «Ἑλληνό-παιδός».

[ΙΖ'—14]

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1916

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δὲν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον
ἐλήφθησαν ἀπὸ 30 Νοεμβρίου
ἕως 6 Δεκεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Καρανίκας, Β. Α. Λιβαδάς, Θ. Α. Μπιζάνης, Π. Θ. Πετσανάς, Ἰωάννα Θ. Μπάρα, Ἀγ. Π. Ιλιανούκος, Α. Ι. Παναγιωτοπούλου, Γ. Ὀλσον, Π. Ρόζενφελντ, Ἐρ. Χάρτιμαν, Χ. Χριστιάντσεν, Ἀλ. Φρίντμαν, Ἰουλία Γ. Σλίμαν, Ἀλέξανδρος Γ. Τερός, Γ. Ι. Τσεκούρας, Ματωμένο Ἡλιοβασιλευμενα, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Ἀσπένιο Κῆμα, Νικ. Ι. Βερόβιλης, Π. Δαμηλάτης, Ὑποβούλιος Ἀμυνα, Παναγ. Ι. Ἀλεξόπουλος, Ἐλένη Α. Θησεῖς, Κ. Θησεῖς, Φιλόπατρις Ἡπειρώτης, Ν. Ι. Τσάμης, Κλεῖω Η. Χατήσα-ράντου, Σοφ. Γ. Βλαστός, Ἄνδρ. Γ. Βλαστός, Χάο. Η. Χατήσαράντος.

ΒΟΛΟΥ: Χρ. Α. Ζήτης, Ι. Ν. Γαντζόπουλος, Α. Ι. Βεροδοπούλου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Χρηστοβασιλῆς. Βίτωρ Καμπελῆ.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ε. Καπετανάκης, Κ. Καπετανάκης, Παν. Καπετανάκης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰασ. Καραμάνης, Κατίνα Α. Γαῖνη, Ναπ. Φ. Ρουβινέτης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουσταμάνης, Ἀρ. Κ. Κουσταμάνης.

ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Γ. Μασκέτος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θωμᾶς Ι. Πολίτης, Ἐπ. Α. Καραβίας, Γ. Θ. Πανάγος, Ἀσπασία Α. Καραβία, Στ. Π. Παππάς, Α. Κοντολεών, Γεώργ. Ε. Παππάς, Ἄντ. Α. Πιτσίδης, Στ. Α. Κατράκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δημ. Β. Κόκκας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάμει ἐτέθησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ Θ. ΠΕΤΣΑΝΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΕΥΘΥΜ. Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Δημη-τρίῳ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΠΑΝΑΓΟΣ ἐν Πειραιεῖ, ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου.